

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **X. Y.**, státní příslušnost X
zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 28718

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, Náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2022 č.j. MV-86129-4/SO-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 3. 2022 č.j. OAM-570-52/PP-2020 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) výrokem I. zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky (dále též jen „žádost“), neboť je důvodné nebezpečí, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalobce mohl narušit veřejný pořádek. Výrokem II. rozhodnutí ministerstva byla žalobci podle § 87e odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., stanovena lhůta 35 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval předcházející průběh správního řízení a shrnul odvolací námitky žalobce. Konstatoval, že po posouzení obsahu utajovaných informací vedených pod č.j. V265/2020-OAM, č.j. V134/2021-OAM a č.j. V10/2022-OAM (dále jen „utajované informace“) dospěl k závěru, že u žalobce byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. V souvislosti s omezením pohybu a pobytů občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodu veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti poukázal na čl. 27 odst. 1 a 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 4/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „Směrnice“). Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018 č.j. 2 Azs 156/2018-49, v němž soud vyložil pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. Žalovaný postupoval analogicky s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017 č.j. 5 Azs 274/2016-42, ze kterého vyplývá, že je nutné zohlednit též skutečnost, zda cizinec o vydání pobytového oprávnění žádá, či zda je mu uděleno a v rámci správního řízení odebráno. V případě vydání oprávnění k pobytu dochází k výrazně nižšímu zásahu do práv cizince, neboť nedochází ke zhoršení jeho postavení z důvodu, že dosud výhod požadovaného pobytového oprávnění nevyužíval. Je tak zřejmé, že v případě žalobce, který žádá o vydání povolení k přechodnému pobytu, jehož držitelem dosud není, dojde k nižšímu zásahu do jeho práv v případě jeho nevydání než za situace, kdy by došlo ke zrušení předmětného pobytového oprávnění.
3. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že utajované informace představují relevantní důvod pro zamítnutí žádosti žalobce z důvodu nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Uvedl, že obsah utajovaných informací považuje ve svém souhrnu za dostatečně konkrétní, věrohodné, přesvědčivé a relevantní. Chování žalobce popsané v utajovaných informacích lze bezpochyby považovat za osobní chování žalobce. Pokud jde o aktuálnost chování žalobce, je z utajovaných informací zřejmé, že i tato podmínka byla naplněna, neboť žalobce se tímto způsobem projevuje kontinuálně po delší dobu; zcela určitě se nejedná o jednorázové, náhodné jednání, u kterého by se v budoucnu dalo předpokládat, že se nebude opakovat. V utajovaných informacích bylo jednání žalobce dostatečně popsáno a je relevantní ve vztahu k uvedenému důvodu, kterým je nebezpečí narušení veřejného pořádku na území České republiky, a to tím, že směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem. Utajované informace popisují konkrétní činy žalobce a ve svém souhrnu naznačují, že jednání a chování žalobce je pro společnost nežádoucí a může být v rozporu s normami, které se vedle norem právních považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti.
4. Žalovaný odkázal také na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2017 č.j. 11 A 92/2015-74 a shrnul, že správní orgán I. stupně dostatečným způsobem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zdůvodnil, na základě jakých podkladů dospěl k uvedeným závěrům a na základě jakých zákonných ustanovení byly rozhodné skutečnosti uchovávány mimo předmětný spisový materiál. Žalobci byl v podobě záznamu ve spisu sdělen alespoň v obecné rovině obsah utajované informace, resp. to, co z něj vyplývá.

5. Skutečnost, že v řízení bylo rozhodnuto pouze na základě jediného podkladu, považuje žalovaný za souladnou se zákonem, a to vzhledem k obsahu tohoto podkladu. K přezkoumatelnosti utajované informace odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011 č.j. 7 As 31/2011-101, ze kterého vyplývá, že podstatou bezpečnostního rizika není podmínka trestní zachovalosti, nýbrž pravděpodobnost existence bezpečnostního rizika.
6. Žalovaný dále uvedl, že posuzoval utajované informace s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012 č.j. 7 As 117/2012-28, ze kterého plyne, že způsobilým podkladem rozhodnutí správního orgánu v bezpečnostním řízení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, je informace, která je dostatečně konkrétní a je z ní patrné, jakým způsobem byla získána a o jaká a jak věrohodná konkrétní skutková zjištění se opírá. Žalovaný též poukázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016 č.j. 4 As 1/2015-40, ve kterém je zejména uvedeno, že zprávy zpravodajských služeb nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Pro úplnost odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2019 č.j. 9 Azs 81/2019-33, který dovedl, že závěry týkající se nakládání s utajovanými informacemi v bezpečnostním řízení před Národním bezpečnostním úřadem platí i pro postup správních orgánů v řízení podle zákona č. 326/1999 Sb.
7. Žalovaný nesouhlasil s námitkou, že se správní orgán I. stupně dostatečně nevypořádal s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2021 č.j. 10 Azs 270/2021-54. Správní orgán I. stupně uvedl, že jednání žalobce směřuje proti základním hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem. Jelikož utajované informace popisují konkrétní jednání, která jsou hodnocena v dlouhodobém horizontu, musí si žalobce být sám vědom, že jeho jednání popsaná v utajovaných informacích proti těmto hodnotám směřují.
8. Ohledně namítaného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce žalovaný předeslal, že mu je znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018 č.j. 10 Azs 127/2018-30. Konstatoval, že správní orgán I. stupně se podrobně vypořádal s přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu, čl. 27 odst. 2 Směrnice a čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“). Nepopřel, že si žalobce mohl na území České republiky vytvořit intenzivní a trvalé vazby, nicméně neprokázal, že by tyto vazby byly výlučně spjaty s územím České republiky. Kromě toho, že na území České republiky pobývá družka a dcera žalobce, nebylo správním orgánům předestřeno nic, co by zakládalo nepřiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.

9. Žalovaný doplnil, že důsledky jednání žalobce ponese jeho rodina, přičemž tento závěr je v souladu s konstantní judikaturou správních soudů, například rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017 č.j. 7 Azs 146/2017-44 či rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2019 č.j. 4 Az 30/2018-22. Uvedl, že pokud nastane situace, kdy na základě státobezpečnostních stanovisek vyjde najevo, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek, je jeho integrace do společnosti v České republice a veškeré jeho vazby na Českou republiku irelevantní. Žádosti v takovém případě nelze vyhovět, neboť z utajovaných informací vyplývá, že se týkají osobního jednání žalobce, které představuje nebezpečí pro Českou republiku. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 169m zákona č. 326/1999 Sb., a dostatečně se zabýval posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Posoudil proporcionalitu mezi důvody zamítnutí žádosti a jeho důsledky, tedy nebezpečnost jednání žalobce a intenzitu narušení deklarovaných rodinných vztahů na území v České republice. K otázce narušení života dalších členů rodiny žalobce poukázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017 č.j. 2 Azs 65/2017-31. Dodal, že v projednávaném případě nedošlo k porušení mezinárodních závazků, kterými je Česká republika vázána, a dále že bylo v dispozici žalobce chovat se v souladu s právním řádem České republiky a nezavdat správním orgánům zákoný důvod pro zamítnutí jeho žádosti.
10. Žalovaný též konstatoval, že jedním z esenciálních znaků právního státu je princip přiměřenosti, který předpokládá, že opatření omezující základní práva a svobody nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních. Převažující veřejný zájem, jímž je v posuzovaném případě zájem na zachování bezpečnosti státu, představuje v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy výjimku ze zákazu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce na území České republiky. Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., nelze vykládat v tom smyslu, že by bylo vždy a za všech okolností povinností správního orgánu zabývat se všemi v tomto ustanovení uvedenými skutečnostmi. Naopak z tohoto ustanovení je zřejmé, že se jedná o demonstrativní výčet okolností, které má správní orgán zohlednit. Správní orgány tak vycházejí z okolností daného případu. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2020 č.j. 11 A 175/2019-83 žalovaný uzavřel, že vypořádání se s přiměřeností dopadů rozhodnutí v rozhodnutí ministerstva považuje za dostatečné, přičemž žalobce v průběhu řízení u správního orgánu I. stupně ani v průběhu odvolacího řízení neprokázal podle § 52 správního řádu žádné skutečnosti, které by rozporovaly výše uvedené závěry.
11. Žalobce v žalobě proti napadenému rozhodnutí nejprve uvedl, že je státním příslušníkem X a na území České republiky pobývá od roku 2011. Žádost podal dne 28. 4. 2020. Je otcem nezletilé M. R., nar. X, státní příslušnice České republiky, jejíž matkou je paní B. M. (dále jen „B. M.“), partnerka žalobce. Žalobce na území České republiky přicestoval v roce 2011 za účelem studia a následně mu bylo uděleno povolení k pobytu za účelem zaměstnání. Během správního řízení o prodloužení zaměstnanecké karty vstoupil do partnerského vztahu s B. M. a měsíc před narozením dcery podal předmětnou žádost.
12. Žalobce namítl, že považuje celé správní řízení ve věci jeho žádosti za vedené s cílem této žádosti nevyhovět a ve svém konečném důsledku vystavit jeho osobu situaci, kdy vzhledem k předmětu odmítnutí nemá možnost účinné obrany proti jeho obsahu.

13. Od počátku je správní řízení v dané věci provázeno nečinností správního orgánu, který první úkon stanovil až na 13. 1. 2021, kdy během těchto 8 měsíců byly správnímu orgánu dokládány další skutečnosti. Žalobce se svou partnerkou žijí v rodinném svazku i přesto, že nejsou oddáni. V místě hlášeného pobytu žalobce a jeho rodiny byly provedeny v průběhu řízení pobytové kontroly, které toto soužití potvrdily. Po rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2021, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o zastavení správního řízení a věc vrácena k novému projednání, byl správní orgán opět nečinný. V této souvislosti podal žalobce žádost o opatření proti nečinnosti, na základě které vydal žalovaný opatření proti nečinnosti, kterým přikázal, aby správní orgán rozhodl o věci do 60 dnů. Ve stanovených 60 dnech byl správní orgán opět nečinný. Až dne 4. 2. 2022 vyzval žalobce k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Ke správnímu úkonu v podobě výsledku žalobce a svědecké výpovědi jeho partnerky přistoupeno nebylo. Spisový materiál obsahoval písemnost „Záznam do spisu“, který odkazoval na utajované informace uchovávané mimo spisový materiál v režimu stupně utajení „vyhrazené“. Tyto informace byly správnímu orgánu poskytnuty během řízení a z jejich označení je patrné, že jsou datovány rokem 2020, 2021 a 2022. Žalobce dále odkázal na obsah vyjádření ze dne 19. 3. 2022.
14. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že ačkoli z povahy tajné informace v souladu s platným právem vyplývá, že nemá k obsahu utajované informace přístup, na straně druhé se k této informaci nemůže vyjádřit i přesto, že by měl mít právo se účinně v rámci zásad spravedlivého procesu bránit. S ohledem na závažnost důsledků vyplývajících z nemožnosti se k určitému tvrzení vyjádřit je na soud kladen zásadní požadavek vyváženosti a správného hodnocení, neboť přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí je zde více než omezená. Žalobce se nemohl jakkoli vyjádřit k žádné ze skutečností popsaných v napadeném rozhodnutí a rozhodnutí ministerstva, neboť mu byly podány pouze tak, že existují. Žalobci nezbyvá než se k takto podaným informacím vyjádřit pouze tvrzením, že se nezakládají na pravdě, případně že bezpečnostní složka nevyhodnotila svá zjištění správně.
15. Žalobce dále namítl, že už pouhá skutečnost, že utajované informace existují, má pro něj difamační charakter. Závěry vyplývající z utajovaných informací se nemohou opírat o reálný skutkový stav. Žalobce je osobou bezúhonnou, nebyl a není členem jakékoli organizace, která představuje nebezpečí pro Českou republiku a (jejíž činnost) směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti.
16. Žalobce považuje za vágní argumentaci správního orgánu, že jeho jednání dosahuje takové intenzity, že dlouhodobě narušuje veřejný pořádek a je i predikovatelné, že k tomu dojde v budoucnosti. Klade si otázku, z jakého důvodu bezpečnostní složka Policie České republiky, která poskytla utajované informace, nezahájila od roku 2020, kterým se první utajovaná informace datuje, žádné konkrétní kroky a pouze poskytla informace za účelem zamítnutí žádosti žalobce. Z napadeného rozhodnutí totiž vyplývá závěr, že chování žalobce není bagatelním jednorázovým pochybením. Se žalobcem však není vedeno žádné trestní ani správní řízení ze strany Policie České republiky. Přestože pobývá na území České republiky od roku 2011, jeho závadové jednání, které má směřovat proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem, bylo

shledáno tak závažným až v roce 2022, kdy do této doby nebyly učiněny žádné kroky ze strany Policie České republiky.

17. Žalobce nesouhlasil se žalovaným v jeho závěru, že správní orgán I. stupně se dostatečně vypořádal s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2021 č.j. 10 Azs 270/2021-54. Škála základních hodnot společnosti chráněných trestním právem je velmi široká a v podstatě každé jednání je při bližším posouzení a predikci do budoucnosti možné považovat za riziko. V tomto ohledu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalovaný vytváří domněnku, že žalobce si je svého jednání vědom, neboť obsah utajovaných informací vychází z delšího časového úseku. Žalobce však nemá žádnou možnost uchopit důkazní břemeno, neboť účinná ochrana z jeho strany není možná, jestliže dlouhodobé porušování veřejného pořádku, případně jeho hrozba do budoucnosti jsou obsahem utajovaných informací, které jsou popsány velmi široce a neurčitě. Na straně žalobce tak vzniká domněnka, že obsah utajovaných informací je založen na pouhé skutečnosti, že jsou utajované a žalobce k nim nemá přístup.
18. Žalobce se domnívá, že v dané věci nejde o klasické bezpečnostní řízení, kterého by byl účastníkem ve smyslu přístupu k utajovaným skutečnostem. V tomto projednávaném případě není posuzováno, zda žalobce splňuje předpoklady pro přístup k utajovaným informacím, ale předmětem řízení je osobní jednání žalobce, které samo o sobě je utajovanou informací stupně vyhrazené. I přes takto podanou závažnost jeho jednání je žalobci i nadále umožněn volný přístup na území EU. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012 č.j. 7 As 6/2012-29 žalobce namítl, že k zamítnutí žádosti z důvodu veřejného pořádku může být přistoupeno výhradně v situacích, kde se cizinec dopustil jednání (nebo alespoň existuje jasná hrozba takového jednání), které představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, typicky v podobě nejzávažnější trestné činnosti.
19. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017 č.j. 7 Azs 146/2017-44, který není přílehlavý z důvodu dosavadní beztrestnosti žalobce a absence vedení trestního řízení, případně přípravného řízení s osobou žalobce. Žalobci nejsou skutečnosti, které jsou mu kladeny k tíži, známy, neví o nich a nemůže se účinně bránit. Za zásadní považuje to, že na území České republiky žije jeho jediná dcera a družka, obě občanky České republiky. Napadené rozhodnutí upírá jeho dceři práva dítěte vyplývající z Úmluvy o právech dítěte, konkrétně z jejího článku 10 bod 1, a žalovaný nezohlednil nejlepší zájem dítěte. Napadeným rozhodnutím dochází k vynucení odcestování alespoň jednoho z rodičů, v daném případě žalobce jako otce, a k rozdělení rodiny na blíže nepredikovatelné období. V této souvislosti žalobce odkázal na článek 8 Úmluvy a namítl, že žalovaný dostatečně neposoudil dopad rozhodnutí do rodinného života. Odmítl tvrzení, že tento zásah není nepřiměřený s ohledem na skutečnost, že žalobce je v pozici žadatele o pobytové oprávnění a nejedná se o jeho zrušení. Ze skutečného stavu věci totiž plyne, že žalobce měl v minulosti realizovaná pobytová oprávnění za účelem studia a zaměstnání a následně si zde vytvořil rodinné vazby, které nejsou zanedbatelné. Nemožnost jejich rozvíjení a naplňování představuje pro žalobce a jeho rodinu závažnou újmu, která se jeví nenahraditelnou. Žalobce je přesvědčen, že nelze spravedlivě požadovat, aby rodina

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

následovala žalobce do země jeho původu na blíže nepredikovatelnou dobu, jelikož jednání, které je mu kladeno za vinu, není schopen s ohledem na neznalost obsahu žádným konkrétním způsobem vyvrátit. Uzavřel, že stanovisko žalovaného pro něj znamená velký zásah do osobní integrity, kterou spatřuje v oddanosti, věrnosti určitým zásadám, principům, zvláště morálním, pevnosti charakteru, čestnosti, poctivosti a bezúhonnosti, kdy dosud se žádnému z těchto atributů nezpronevěřil.

20. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k prvnímu žalobnímu bodu konstatoval, že k těmto námitkám se již vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že po posouzení obsahu utajovaných informací má za to, že v případě žalobce byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Obsah utajovaných informací považuje žalovaný za dostatečně konkrétní, věrohodný, přesvědčivý a relevantní. Chování žalobce popsané v utajovaných informacích lze považovat za závažné narušení veřejného pořádku. Jde o osobní chování žalobce, který se takto projevuje kontinuálně po delší dobu, přičemž se nejedná o jednorázové náhodné jednání, u kterého by se dalo předpokládat, že se v budoucnu nebude opakovat.
21. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný předeslal, že nepopírá vytvoření intenzivních a trvalých vazeb žalobcem na území České republiky. Žalobce však neprokázal, že by tyto vazby byly výlučně spjaty s územím České republiky. Konstatoval rovněž, že pokud nastane situace, kdy na základě státobezpečnostních stanovisek vyjde najevo, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek, je jeho integrace do společnosti v České republice a veškeré jeho vazby na Českou republiku irelevantní. Žádosti v takovém případě nelze vyhovět, neboť z utajovaných informací vyplývá, že se týkají osobního jednání žalobce, které představuje nebezpečí pro Českou republiku.
22. Dne 4. 8. 2022 se soud seznámil s utajovanými informacemi, které byly správními orgány v souladu s § 169m odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., vedeny odděleně od správního spisu.
23. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 8. 9. 2022, právní zástupkyně žalobce odkázala na žalobu a navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zdůraznila, že žalobce je vzhledem k absolutní neznalosti předmětu řízení značně znevýhodněn. V důsledku toho, že je veřejně známou osobou, se navíc cítí být poškozen. Tvzení správních orgánů, že jednání žalobce dlouhodobě směřuje proti základním hodnotám společnosti chráněným trestním právem, považuje za nedostatečné. V této souvislosti není žalobci zřejmé, z jakého důvodu proti němu dosud nebyly vedeny žádné úkony trestního řízení. Pochybnosti o vedení správního řízení v žalobci vzbuzuje fakt, že dne 10. 3. 2021 bylo řízení o jeho žádosti zastaveno z důvodu nedostavení se k výsledku, nicméně po úspěšně podaném opravném prostředku žádný výsledek již proveden nebyl. Žalobce si též klade otázku, proč žalovaný nevydal rozhodnutí s odkazem na utajovanou informaci již v březnu 2021. Žalovaný při jednání před soudem nezměnil své procesní stanovisko a v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí i vyjádření k žalobě. Uvedl, že pro posouzení věci byly stěžejní utajované informace, které tvoří dostatečný podklad pro zamítnutí žádosti žalobce.

24. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
25. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., platí, že *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
26. Podle § 87e odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., platí, že *ministerstvo v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí žadateli výjezdní příkaz; žadatel je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
27. Podle § 169m odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., platí, že *písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí.*
28. Podle § 169m odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., platí, že *jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.*
29. Podle § 169m odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., platí, že *vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí.*
30. Podle § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., platí, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
31. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy platí, že *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.*
32. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy platí, že *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a*

předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

33. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
34. Na úvod soud považuje za potřebné předeslat, že ve vztahu k informacím, které nebyly v rámci správního řízení žalobci zpřístupněny, se neuplatňuje přezkum žalobou napadeného rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. V této specifické situaci to naopak musí být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009 č.j. 7 As 5/2008-63).
35. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné a ne vyfabulované a aby tyto informace poskytovaly dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, č. j. 6 Azs 226/2020 – 30). Jakkoliv tedy není po příslušných orgánech požadován důkaz jistoty pravdivosti informací, musí být tyto informace podepřeny konkrétností, specifikací zdrojů a uvedením dalších okolností podporujících věrohodnost informace, aby existoval dostatečný podklad pro závěr, že daná eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2016, č. j. 3 Azs 239/2015 – 35). Jen v takovém případě může soud zhodnotit, zda zájem národní bezpečnosti převáží nad zásahem do práv, jehož intenzita je dána konkrétními okolnostmi dosavadního pobytu a situace žalobce.
36. K dané otázce lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, čj. 2 Azs 259/2019-28, č. 4031/2020 Sb. NSS, dle něhož „[d]ůvody, pro které je třeba trvat na tom, aby utajované informace použité ve správním řízení jako podklad pro rozhodnutí vykazovaly znaky věrohodnosti, přesvědčivosti a umožňovaly jejich verifikaci, již zevrubně vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 439/2017 - 57 (body 22 – 28). Pouze ve stručnosti lze zopakovat, že specifický způsob nakládání s utajovanými informacemi, plynoucími ze zjištění zpravodajských služeb či dalších orgánů státu, je odrazem vážení relevantních ústavně chráněných hodnot, především zájmu na ochraně bezpečnosti státu a jeho demokratického zřízení na straně jedné a práva na spravedlivý proces účastníka správního řízení na straně druhé. Judikatura nejen Nejvyššího správního soudu, ale též Ústavního soudu (například nález ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, nález ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04), Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek velkého senátu ve věci Regner proti České republice ze dne 19. 9. 2017, stížnost č. 35289/11) a Soudního dvora EU (rozsudek velkého senátu ze dne 4. 6. 2013, C-300/11, ve věci ZZ proti Secretary of State for the Home Department) dovodila, že procesní omezení účastníka řízení, jemuž jsou tyto informace legitimně znepřístupněny, musejí být určitým způsobem vyvážena tak, aby tato omezení byla ve výsledku přiměřená sledovaným účelům, tj. ochraně bezpečnosti státu a dalších ústavně aprobovaných zájmů. Toto vyvážení se zajišťuje prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Právě s ohledem na to, že je to až soudní přezkum, který v souladu se shora uváděnou judikaturou představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je zcela nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil, a je povinen ověřit výše uvedená hlediska věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance takové informace ve vztahu k závěrům, které z nich

správní orgán vyvodil; úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, č. 3667/2018 Sb. NSS). Otázka věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací je v rámci soudního přezkumu klíčová právě proto, že sám účastník řízení nemůže jejich obsahu jakkoliv oponovat, například namítat, že uváděné skutečnosti se nestaly nebo probíhaly jinak. Soud je tak postaven do situace, v níž nahrazuje jinak běžné kontradiktorní schéma soudního řízení, avšak o skutečnostech obsažených v utajované informaci sám nemá rovněž dostatečné povědomí (dokonce je má nižší než žalobce a původce utajované informace), přičemž ale v rámci soudního přezkumu musí tyto skutečnosti verifikovat a aprobovat jejich věrohodnost a relevanci.“

37. Soud konstatuje, že správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích dostatečně srozumitelně vysvětlily svůj postup s ohledem na aplikovaný režim utajení podkladů pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobce. Se správními orgány se soud však zcela neztotožnil v tom, že v projednávané věci nebylo možné blíže specifikovat údaje obsažené v utajovaných informacích. Ačkoli režim a smysl utajení podkladových informací vylučuje, aby byl do správního rozhodnutí zapracován jejich konkrétní obsah či popis, který by fakticky tyto utajované informace rozkryl, je třeba respektovat právo žalobce jako účastníka řízení na to, aby mu byla sdělena maximálně možná podstata důvodů, které jsou základem pro zamítnutí jeho žádosti. Na tomto místě soud nicméně zdůrazňuje, že správní orgány se neuchýlily jen k obecnému a prostému odkazu na existenci utajovaných informací, nýbrž s respektem k mezím, které utajované informace *implicit*e pro odůvodnění správních rozhodnutí nastavují, poskytly alespoň základní charakteristiku jednání žalobce, jež vyplývá z utajovaných informací. Soud má však za to, že tuto informaci bylo možné rozvinout a žalobci nad rámec důvodů popsaných v napadeném rozhodnutí a rozhodnutí ministerstva sdělit, že utajované informace podávají ve svém souhrnu ucelený obraz o tom, jaké činnosti a kontakty žalobce v České republice rozvíjí ve vztahu ke kriminálnímu prostředí, přičemž se nejedná toliko o jednorázovou aktivitu, ale o mozaiku skutečností probíhajících dlouhodobě. Soud proto žalobce při ústním jednání seznámil s touto bližší specifikací podstaty utajovaných informací, neboť v uvedeném ohledu neshledal v postupu správních orgánů natolik závažné pochybení, které by zakládalo nezákonnost napadeného rozhodnutí, a tedy důvod pro jeho zrušení. Žalobce, jemuž dal soud prostor, aby se k této doplněné charakteristice svého jednání vycházející z utajovaných informací vyjádřil, zopakoval, že neví, co udělal špatně, ani mu není známo, jakým aktivitám se věnovaly osoby, se kterými udržoval pouze společenské kontakty.
38. Na tomto místě lze konstatovat, že napadené rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím ministerstva jeden celek, je přezkoumatelné a není v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgány v intencích povahy utajovaných informací a s odkazem na relevantní právní úpravu v dostatečné míře vyložily své úvahy, proč nemohly žádosti žalobce vyhovět. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto důvodná není.
39. Stran nepřímého odkazu na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 10. 2020, *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku*, stížnost č. 80982 (dále též „rozsudek ESLP“ či „věc Muhammad a Muhammad proti Rumunsku“), který žalobce učinil

prostřednictvím odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2021 č.j. 10 Azs 270/2021-54, považuje soud potřebné uvést, že ani z rozsudku ESLP nelze dovozovat právo cizince na absolutní přístup k utajovaným informacím. Ve věci Muhammad a Muhammad proti Rumunsku došlo ke zveřejnění některých utajovaných informací na tiskové konferenci, přičemž tyto informace byly stěžovateli jinak odepřeny po celou dobu řízení. Byla tak zpochybněna citlivost daných informací a potřeba jejich utajení před stěžovatelem. V nyní projednávané věci je však skutková situace zcela jiná, neboť k úniku utajovaných informací nedošlo, tyto byly v souladu se zákonem uchovávány mimo správní spis a žalobce neměl a nemá možnost se s těmito informacemi seznámit.

40. Pro úplnost soud dodává, že žalobci nebyla upřena žádná procesní práva v souvislosti s rozhodováním na základě utajovaných informací, neboť byl jednak srozuměn s existencí utajovaných informací jako podkladového materiálu pro rozhodnutí, jednak je to správní soud, který se podrobně seznámil s obsahem utajovaných informací a posoudil jejich věrohodnost a přesvědčivost i jejich význam pro posouzení zásadní otázky, zda jednání žalobce zakládá důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku na území České republiky, bude-li žalobce pobývat na jejím území (k tomu viz dále).
41. Po přezkoumání a zhodnocení obsahu utajovaných informací dospěl soud ke shodnému závěru jako žalovaný, a sice že tyto utajované informace nasvědčují tomu, že žalobce svým chováním vytváří nebezpečí, že z jeho strany může dojít k narušení veřejného pořádku na území České republiky. Soud souhlasí se závěrem správních orgánů obou stupňů, že chování žalobce popsané v utajovaných informacích je nepochybně jeho osobním chováním, které není jednorázového charakteru. Zároveň se jedná o aktuální jednání, nikoli o jednání uskutečněné v dávné minulosti. Z utajovaných informací je rovněž znatelné, že toto jednání žalobce není náhodné a s ohledem na věrohodný popis všech skutečností zjištěných o žalobci, jenž obsahuje konkrétní časové, místní a zdrojové údaje, se lze důvodně domnívat, že žalobce může tyto aktivity, které směřují proti hodnotám chráněným trestním právem, vyvíjet i do budoucna. Jak již soud konstatoval výše, utajované informace podávají ve svém souhrnu ucelený obraz o činnostech a kontaktech, které žalobce v České republice dlouhodobě rozvíjí a udržuje s osobami z kriminálního prostředí. V tomto ohledu je zcela postačující, jedná-li se o dostatečně konkretizovanou hrozbu takové činnosti, a není nezbytně nutné, aby taková hrozba již byla naplněna ve formě konkrétně stíhaného kriminálního jednání. Posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012 č.j. 7 As 117/2012-28 nebo ze dne 30. 1. 2014 č.j. 4 As 108/2013-69). Námitka žalobce, že ze strany příslušných policejních orgánů vůči němu nebyly učiněny žádné kroky ve formě zahájení trestního či přestupkového řízení, proto nemůže být opodstatněná.
42. Zároveň nelze přisvědčit námitce, že obsah utajovaných informací je založen na pouhé skutečnosti, že tyto informace jsou utajované a žalobce k nim nemá přístup. Jak soud s odkazem na relevantní judikaturu uvedl výše, ověření věrohodnosti a přesvědčivosti skutkových zjištění, která jsou předmětem utajení, provádí správní soud, který tak *de facto* supluje obhajobu žalobce. Po seznámení s obsahem utajovaných informací soud neshledal jakékoli indicie, které by měly nasvědčovat účelovému vytvoření utajovaných informací či libovůli ze strany bezpečnostní složky, která tyto utajované informace shromáždila, jak se

zřejmě snaží naznačit žalobce. Je zjevné, že žalobce nemůže uchopit své důkazní břemeno ve vztahu ke konkrétnímu obsahu utajovaných informací jinak než ve formě obecného zpochybnění relevance předmětných utajovaných informací. K tomu soud dodává, že není podstatné, zda si je žalobce vědom toho, že svým jednáním ohrožuje zájmy a hodnoty, jež jsou ve společnosti považovány za zásadní, a proto jsou chráněny na úrovni trestního práva. Stěžejní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je fakticita chování a konání žalobce, která je věrohodným způsobem popsána v utajovaných informacích. Ať již tedy žalobce postrádá potřebnou sebereflexi ve vztahu k aktivitám, které dle těchto informací vyvíjel, nebo jde o účelově koncipovanou žalobní námitku, je třeba tuto obranu odmítnout jako nepřipadnou.

43. K dílčí námitce, že v nyní projednávané věci nejde o bezpečnostní řízení, soud v obecné rovině přisvědčuje žalobci, že v jeho případě skutečně není posuzováno naplnění předpokladů pro přístup k utajovaným informacím, nýbrž je hodnoceno jeho osobní jednání, které je popsáno v režimu utajení. Soudu není zcela zřejmé, kam tato kusá žalobní námitka míří, nicméně v této souvislosti poznamenává, že zásady, na kterých je postaven přezkum rozhodnutí vydaných v bezpečnostním řízení, lze aplikovat i na jiné rozhodování správních orgánů na podkladě utajovaných informací. V tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2007 č.j. 6 Azs 142/2006-58, který se týkal rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a v němž soud vyložil, že: *„Nejvyšší správní soud si je vědom, že poskytnutí plné informace v autentické podobě, která je často výsledkem operativního šetření tajných služeb a je předmětem utajení, by mohlo potenciálně způsobit ohrožení základního cíle utajování skutečností, jak byl implicitně vymezen definicí utajované skutečnosti v ustanovení § 3 odst. 1 zákona o utajovaných skutečnostech, tj. aby bylo vyloučeno neoprávněné nakládání s informací, jež by mohlo způsobit újmu zájmům České republiky nebo zájmům, k jejichž ochraně se Česká republika zavázala, nebo by mohlo být pro tyto zájmy nevýhodné. Zájem České republiky je pak třeba chápat ve smyslu § 2 odst. 1 téhož zákona zájem na zachování ústavnosti, svrchovanosti, územní celistvosti, zajištění obrany státu, veřejné bezpečnosti, ochrany důležitých ekonomických a politických zájmů, práv a svobod fyzických a právnických osob a ochrana života nebo zdraví fyzických osob. Pokud by seznámení účastníka s plným zněním utajované skutečnosti v řízení mělo znamenat popření tohoto základního účelu zákona o utajovaných skutečnostech, lze podle názoru Nejvyššího správního soudu akceptovat, že správní orgán rozhodující o veřejných subjektivních právech účastníku řízení sdělí pouze pro řízení relevantní obsah takové skutečnosti, a to v přiměřené formě (např. anonymizované či agregované údaje, apod.).“*

44. Postup správních orgánů v předmětné věci není v rozporu ani se závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v žalobcem zmiňovaném rozsudku ze dne 19. 4. 2012 č.j. 7 As 6/2012-29. Soudu nezbyvá než zopakovat, že utajované informace v dostatečném rozsahu a věrohodným způsobem popisují chování žalobce, přičemž toto chování představuje potenciálně reálnou hrozbu, že může dojít k závažnému narušení veřejného pořádku na území České republiky, bude-li žalobce na území pobývat, a bude-li mu tak umožněno pokračovat v aktivitách, jež směřují proti základním hodnotám, které jsou chráněny trestním právem. V tomto ohledu je bez významu tvrzení žalobce, že mu je nadále umožněn volný přístup na území EU. Pro posouzení žádosti žalobce je podstatné, zda se jeho chování na území České republiky slučuje s respektem k veřejnému pořádku a nevybočuje ze zákonných mezí nastavených k ochraně základních zájmů a hodnot,

nikoli to, zda jiné členské státy EU žalobci umožnily vstup na svá území, případně zda žalobce získal turistické vízum, které ho opravňuje k pobytu na území České republiky toliko za stanoveným účelem. Zjištění, která o chování žalobce učinila bezpečnostní složka Policie ČR a která jsou obsahem utajovaných informací, nejsou dotčena (eliminována) tím, že žalobci je umožněn vstup na území členských států EU včetně České republiky.

45. Co se týče námitky, v níž žalobce zřejmě *implicite* dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nedodržení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí, resp. namítané nečinnosti správních orgánů, soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (například rozsudky ze dne 30. 10. 2003 č.j. 6 A 171/2002-41 nebo ze dne 4. 8. 2010 č.j. 6 Ans 5/2010-140), z níž plyne, že průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí. Průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti. Ačkoli nelze vyloučit výjimečnou situaci, kdy průtahy v řízení v kombinaci s dalšími okolnostmi nastalými v průběhu správního řízení mohou představovat porušení procesních předpisů, jehož intenzita překročí kritickou mez a bude nutné jej považovat za podstatnou procesní vadu, která může způsobit nezákonnost rozhodnutí správního orgánu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014 č.j. 4 As 108/2013-69), v tomto případě soud takovou kombinaci okolností neshledal. Bez ohledu na průtahy, které v řízení nastaly, nelze především zpochybnit obsah utajovaných informací, neboť délka správního řízení nemohla mít jakýkoli vliv na existenci rozhodných skutkových zjištění ani na jejich režim, tj. jejich utajení. Ostatně žalobce v tomto ohledu svou námitku blíže nerozvedl a omezil se jen na pouhý popis průběhu správního řízení s důrazem na období nečinnosti správního orgánu. Pokud v rámci této námitky též uvedl, že nebylo přistoupeno k jeho výsledku a výsledku jeho partnerky, postrádá soud specifikaci konkrétních důvodů, v nichž žalobce spatřuje nezbytnost provedení těchto důkazních prostředků. Obecně však lze konstatovat, že těžiště nosné argumentace, která vedla správní orgán k zamítnutí žádosti žalobce, leží v obsahu utajovaných informací, nikoli ve skutkových okolnostech, které by bylo možno zjistit z výsledku žalobce či jeho partnerky. Soud k tomu dodává, že na zákonnost napadeného rozhodnutí nemůže mít vliv ani to, zda správní orgán disponoval částí utajovaných informací ke dni 21. 3. 2021, kdy rozhodl o zastavení řízení, či nikoli, neboť na skutkovém stavu, z něhož vycházel správní orgán I. stupně, resp. žalovaný v napadeném rozhodnutí, tato okolnost nemůže nic změnit. Nadto je třeba uvést, že tuto poněkud neurčitou námitku uplatnil žalobce až v průběhu soudního jednání, a tudíž po marném uplynutí lhůty podle § 71 odst. 2 věta druhá ve spojení s § 72 odst. 2 s.ř.s.

46. Soud se dále zabýval druhým námitkovým okruhem, v němž žalobce namítl porušení čl. 8 Úmluvy. Nejprve je třeba poznamenat, že aplikovaná právní úprava (ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb.) neukládá správnímu orgánu povinnost zkoumat dopady (negativního) rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v intencích § 174a ZPC. Judikatura správních soudů se nicméně ustálila na závěru, že i v případech, kdy není správní orgán povinen tento zásah posoudit na základě (vnitrostátní) zákonné úpravy, může být (výjimečně) aktivován čl. 8 Úmluvy a správní orgán bude

muset k aplikaci této mezinárodní úmluvy mající přednost před zákonem přistoupit a při vznesení konkrétní námitky nepřiměřenosti ze strany účastníka správního řízení vyhodnotit dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018 č.j. 10 Azs 127/2018-30).

47. Žalobce v průběhu řízení o žádosti aktivoval čl. 8 Úmluvy tím, že v rámci svého vyjádření k podkladům rozhodnutí identifikoval okolnosti, v nichž spatřoval intenzivní zásah do práva na soukromý a rodinný život v důsledku zamítnutí jeho žádosti. Žalovanému však nelze vytknout, že by se s touto námitkou nevypořádal. Nutno připomenout, že již samotný zákonodárce v aplikovaném ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., provedl test proporcionality, kdy shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří svým chováním představují byt jen potencionální hrozbu, že bude závažným způsobem narušen veřejný pořádek, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo cizince na ochranu jeho soukromého a rodinného života. Intenzita dotčení žalobcových práv na ochranu jeho soukromého a rodinného života tedy musí dosáhnout takových rozměrů, aby „překonala“ zákonodárcem do právní úpravy zakomponovaný veřejný zájem na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci, kteří závažným způsobem narušují veřejný pořádek nebo svým chováním vyvolávají nebezpečí, že tento chráněný zájem bude dotčen.
48. Žalobce své poměry, jimiž odůvodnil nepřiměřenost zásahu spočívajícího ve vydání napadeného rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života, spatřoval ve skutečnosti, že na území České republiky pobývá od roku 2011, přičemž za zásadní označil to, že na území žije jeho jediná dcera a družka, obě občanky České republiky. Zároveň vyzdvihl intenzitu vytvořených rodinných vazeb a poukázal na újmu, která jemu a jeho rodině vznikne, pokud nebude možné tyto vazby rozvíjet a naplňovat. Podle žalobce též nelze spravedlivě požadovat, aby ho rodina následovala do země původu na dobu, kterou nelze předem odhadnout.
49. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že článek 8 Úmluvy nezaručuje cizincům právo pobytu na území České republiky bez splnění zákonných podmínek. Žalovaný též správně akcentoval, že žalobce neprokázal charakter tvrzených pojítek s pobytem na území České republiky v tom smyslu, že tyto vazby jsou spjaty výlučně s územím České republiky. Ani v žalobě blíže nerozvinul své tvrzení, že si na území České republiky vytvořil rodinné vazby, neboť toto samotné tvrzení nevypovídá nic konkrétního o skutečném sepětí mezi žalobcem a jeho rodinnými příslušníky, a tedy ani o tom, jaké reálné dopady by napadené rozhodnutí mělo mít na soukromý a rodinný život žalobce. K jeho poukazu na Úmluvu o právech dítěte soud poznamenává, že tato úmluva nestanoví, že oba rodiče musí vždy žít spolu se svým dítětem v jednom státě, naopak předvídá a upravuje oddělení rodičů a jejich pobývání v různých státech (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2017 č.j. 11 A 140/2015-42). Pakliže žalobce ani nepopsal, jak vypadá jeho soužití s dcerou a družkou v každodenní realitě, nelze z pouhé skutečnosti, že na území žije jeho dcera, dovozovat nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho rodinného života. Žalobce rovněž neuvedl, jaké vazby má na území svého domovského státu, zejména zda by jemu či jeho rodině v případě návratu do země původu žalobce a pobytu tam hrozila nějaká konkrétní a závažná újma. Tvrzení, že nelze spravedlivě požadovat, aby rodina následovala žalobce do země původu, je pro svou vágnost a faktickou bezobsažnost irelevantní. Je třeba

mít na zřeteli, že na získání určitého pobytového oprávnění není právní nárok, a je proto jen na cizinci, aby prokázal, že splnil zákonné podmínky pro udělení požadovaného pobytového titulu. Cizinec usilující o legalizaci pobytu na území si musí být vědom toho, že jeho chování v širším slova smyslu bude příslušným správním orgánem podrobeno správní úvaze v tom směru, zda se cizinec nedopustil jednání, které je v rozporu s právním řádem České republiky. Žalovaný v této souvislosti přílehlavě poznamenal, že bylo v dispozici žalobce nezavdat správním orgánům důvod pro zamítnutí jeho žádosti.

50. Soud plně souhlasí i se závěrem správních orgánů obou stupňů, že při rozhodování v dané věci je nutno reflektovat princip přiměřenosti. Na straně jedné je proto třeba vážit zájem České republiky na zachování bezpečnosti státu a veřejného pořádku, který je ve smyslu článku 8 odst. 2 Úmluvy výjimkou ze zákazu zásahu do soukromého a rodinného života cizince, na straně druhé se na pomyslnou miskou vah umístí zájem na ochraně základních práv a svobod ve formě konkrétních skutkových okolností, v nichž cizinec spatřuje své vazby na území. Soud má ve shodě se žalovaným za to, že žalobce neuvedl žádné relevantní okolnosti, které by ve světle výše popsanych zjištěných skutkových okolností případu vypovídajících o závažném chování žalobce mohly obstát jako důležitější hledisko než zájem státu na zajištění veřejného pořádku na území.
51. Lze shrnout, že žalovaný nepochybil, jestliže žádost žalobce podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., zamítl, neboť v případě žalobce je dáno důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, přičemž napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy.
52. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
53. Akcesorický výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Praha 8. září 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.